

Až na vrchol Pico de Teide

Z historie

Tenerife získalo první jméno podle Pica. Kapitán Guillaume Le Testu si do atlasu zanesl „Ostrov hory“. Přestože Tenerife před příchodem Španělů obývali Guančové, nejvyšší části byly zřejmě navštíveny až po připojení ke koruně. I slovo Guanč souvisí s Teide – znamenalo „člověk bílé hory“. Následující staletí sem přivedla desítky vědců. Od astronomů, kteří si nemohli vynachvátit ideální podmínky (v parku dnes stojí observatoř), až po botaniky popisující nové druhy květin. Většina návštěvníků Pica přespávala na plošině Altavista, kde vznikla chata.

Z literatury

„Turisté vystoupili až ke kuželovité vyvýšenině Alta Vista... Dne rychle ubývalo. V osm hodin se moře zahálilo stínem, který úžasnou rychlostí postupoval k pobřeží a po svazích okolních hor. Během dvou minut se na planině Las Canadas rozprostřela noc. Pouze ozářený Pic ještě jako by vyčníval z temné propasti. Sluneční kotouč se dotkl hladiny oceánu a zatímco linie obzoru z něj ukusovala, ohromný kužel stínu hory Teyde vystřídal celou škálu barev a prodlužoval se až ke Gran Canaria.“
Jules Verne: Trampoty páne Thompsonovy (Verne na Kanárech nikdy nebyl)

Jak se tam dostat

Na Tenerife létají chartrové lety cestovních kanceláří a letadla Fischer Air. Letenku pořídíte kolem 10 tisíc korun.

Snímek: Jan Dražan

Velkolepá podívaná při východu slunce na Pico de Teide

Kanárské ostrovy mají trochu smůlu. Plážová turistika, kterou provozují Němci, Skandinávci a dnes už i Češi, mnohé odrazuje. Přitom tu lze najít jedinečnou přírodu mnoha podob. A pro trekking nebo-li chození po horách jsou tu místa jako stvořená. Třeba Pico de Teide.

Nejvyšší hora Španělska vůbec neleží ve Španělsku. Pico de Teide, 3 718 metrů vysoká sopka, ční nad Atlantikem na Tenerife, největším z kanárských ostrovů. Po dvou havajských sopkách třetí nejvyšší vulkán na světě. Poslední erupce se odehrála v roce 1909. Vrchol ale není tak těžké zdolat. Stačí dobré trekové boty či pohorky. Zážitek je to až umělecký.

Kráter Las Cañadas

Pico vyrůstá z jícnu dvacetikilometrového kráteru Las Cañadas. Je součástí národního parku s poněkud dlouhým oficiálním jménem Parque Nacional de Las Cañadas

del Teide. Protíná jej silnice spojující severní a jižní část ostrova. Ať přijedete z té či oné strany, cesta nabízí úžasnou krajinu, která se proměňuje s výškovými kilometry. Silnice ze severu vede malebným městečkem La Orotava. Odsud se strmě vine po úbočí teneříských kopců a čím menší zůstávají dole vesničky, města a moře, tím ubývá subtropické a tropické vegetace. Banánovníky a palmy hojně rostoucí na zelenějším severním pobřeží přecházejí v pás borovic. Teplota rychle klesá. V lese je u některého z pramenů na odpočívadlech dobré doplnit zásoby pitné vody. Dál už bude problém ji najít.

Když začínají jehličnany řidnout, poprvé se objevuje Pico, holý kužel na modré obloze. Zdá se příliš vzdálený. Poslední úsek, kam lze auty ještě dojet, už vede přes Las Cañadas. Před pěti sty lety z nynějších okrajů kráteru vyrůstala hora vysoká kolem šesti tisíc metrů. Mohutná exploze ji poslala do geologic-

kých učebnic. Vegetace se omezuje už jen na zakrslé borovice, keřky a suchou trávu. Všechno ostatní pochází z lávy – pemza, kamínky, balvany, skály. Nehostinná krajina fascinuje strnulostí a mrtvou krásou. Slunce nebere ohledy na nadmořskou výšku přes dva tisíce metrů a praží o to víc. Na okraji parku je dobré se stavět v informačním centru, dozvíte se mnohé o vulkánů a získáte plánky tras. Zhruba v polovině cesty kráterem je třeba nechat auto na malém parkovišti pod horou Montaña Blanca (2 300 m). Odsud se už musí pěšky.

Přes lávová pole

Výstup je lepší rozložit na dva dny. Už jen proto, abyste si nenechali ujít svítání na vrcholu. Nejvíce kilogramů v batohu zabere pitná voda, na dva dny to chce minimálně pět litrů na osobu.

Vyšlapaná stezka vede nejprve víc než hodinu pemzovými poli, bez jediného stínu.